

[Inger Stilling Pedersen]

mokrati. Det lyder så smukt, at afgørelserne skal træffes tæt ved. Men det har altså også den hage, at det nemt kan blive sådan, at mennesker bliver ladt i stikken. Jeg er meget glad for, at ministeren understregede, at der er mulighed for at rette henvendelse til bl.a. borgmestre i disse sager.

Men hvis man er kommet i den situation, at man ikke vil tabe ansigt og ikke vil vedgå, at man ikke har læst en indstilling grundigt nok, fastholder man måske bare afslaget. Har ministeren nogle kommentarer til det?

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg kan oplyse, at den, der er klageberettiget, kan rette henvendelse til tilsynsrådet. Og den klageberettigede er i tilfælde som det foreliggende ikke ministeren, men den familie, der føler, at der ved behandlingen af dens sag er taget usaglige hensyn.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Mener ministeren ikke, at der er givet socialrådgivere – jeg ved, at ministeren selv har uddannelse som sådan – og sagsbehandlere i kommuner og amter en meget, meget stor magt, som i nogle tilfælde – jeg ved ikke i hvor mange – misbruges? Jeg har i hvert fald haft adskillige sager til gennemsyn, hvor man klart i hele rapporten kan fornemme vedkommendes livssyn, og hvad vedkommende mener om tingene, og konklusionen bliver også derefter. Så sidder der nogle mennesker og får sådan en afgørelse og føler sig magtesløse i systemet. Og vi sidder i Folketinget og vasker vore hænder, for det er ikke vort bord.

Spørgsmålet er, om man skal undersøge, om det virkelig foregår rigtigt, eller man måske – og det mener vi – i bistandsloven på en eller anden måde må have en klagemulighed, f.eks. fra kommunen til amtet.

Mener ministeren virkelig, at alt fungerer tilfredsstillende på dette område i dag?

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Generelt vil jeg gerne sige, at man skal passe på, at man ikke laver lovgivning efter enkeltsager, selv om vi altid skal være opmærksomme på, hvad der sker rundt i vort samfund.

Men i sager som disse, hvor der skal gives plejetilladelse, er det jo ikke den enkelte sagsbehandler, der er alene om afgørelsen; det skal

trods alt forelægges kommunalbestyrelsen, og som sagt er der den mulighed, at man kan gå videre til tilsynsrådet. Og jeg har meget svært ved at se, hvordan der kan laves retningslinjer, da det er lokalt, man behandler disse sager, dér, hvor man ved, hvordan tingene hænger sammen.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Ministeren svarer gang på gang, at man ikke ud fra enkeltsager kan ændre lovgivningen. Jeg mener, at det er ud fra enkeltsager, man må se på, om lovgivningen er tilfredsstillende. Bl.a. denne sag viser, at der er noget galt, og at man lader familier i stikken, prisgivet en eller anden socialrådgiver og en kommune, der tager lidt let på det. Jeg gad vide, hvor mange kommunalbestyrelser der i enkeltheder drøfter disse sager. Også her mener vi der bør tages et initiativ.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Vi må konstatere, at vi ikke er helt enige med hensyn til det kommunale selvstyre, hvor vi mener, at man er dygtig til at vurdere disse ting. Men derudover skal vi – det vil jeg da give spørgeren ret i – altid holde øje med, om der sker nogle ting, man skal være særlig opmærksom på. Men for øjeblikket overvejer jeg ikke at gøre noget ved det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 288

5) Til *arbejdsministeren* af:

Kaj Poulsen (S):

»Vil ministeren oplyse, om han agter at videreføre ordningen med personlig assistance til personer med handicap i erhverv efter udløbet af forsøgsperioden med udgangen af marts 1991?«

Skriftlig begrundelse

På baggrund af, at der ikke er afsat midler på finansloven til videreførelse af forsøgsordningen med personlig assistance til personer med handicap i erhverv som en permanent ordning, bedes ministeren oplyse Folketinget om regeringens planer vedrørende denne ordning.

Forsøgsordningen blev gennemført pr. 1. april 1988, fordi det i de senere årtier har vist